

Minder gaan werken nu de baby er is, vindt lang niet iedere jonge moeder nodig. Zij genieten juist van hun gezinsleven én van hun drukke baan. Toch zijn de reacties op zo'n besluit niet altijd positief. **Drie carrièremoeders vertellen.**

‘Waar bemoei jij je mee? riep ik tegen een andere moeder’

Joyce van de Pas (40) is getrouwd met Frank (39), moeder van Luc (7) en Lotte (3), oprichter van het platform mamsatwork.nl en de webshops zazou.eu en jeej.nl. Ze werkt zestig uur per week, vanuit huis.

‘Hard werken zit in de aard van het beestje. Als elfjarige plukte ik al fanatiek aardbeien, deed ik thuiswerk en bracht folders rond. Lang wilde ik niet toegeven dat ik ambitieus ben, vond het een vies woord. Vrouwen met ambitie hebben geen tijd voor andere zaken dan werk. Intussen weet ik beter. Want ook al zit ik vijftig à zestig uur per week achter mijn laptop, ik heb nog steeds tijd voor mijn gezin. Het is een kwestie van plannen. Hebben we geen afspraken, dan werk ik zeven avonden per week van acht tot half twaalf, de helft van mijn werkweek. Ook de zaterdag- en zondagochtend ben ik aan het werk. We hebben een kantoor aan huis, maar in het weekend werk ik aan de eettafel. Zo hebben de kinderen toch het idee dat ik er ben. Natuurlijk doe ik wel eens een spelletje tussendoor, maar als ze lekker aan het spelen zijn, voel ik niet de behoefte om erbij te gaan zitten. Dat ik overijverig ben, komt doordat ik wil groeien met mijn bedrijven. Wil ik als zelfstandig ondernemer slagen, dan moet ik, zeker de eerste jaren, alles op alles zetten. Feitelijk gezien heeft een mens vrije tijd nodig, alleen vind ik het moeilijk die voor mezelf te creëren. Zonder Luc en Lotte was ik vast zeven dagen per week, twaalf uur per dag bezig.

Gelukkig biedt mijn man, die volledig achter mijn keuze staat, genoeg tegenwicht. Hij is het die me in het weekend achter mijn laptop vandaan trekt om met hem en de kinderen naar een speelparadijs, het strand of de dierentuin te gaan. De tijd die ik aan mijn kinderen spendeer mag dan onder het gemiddelde liggen, als we op pad gaan is het ook echt quality time.

Je bent een perfectionist of je bent het niet. Wat steekt is het commentaar van andere moeders, die me regelmatig te kennen gaven dat zij nooit zo veel zouden kunnen werken. Met zo'n opmerking krijgen ze me snel op de kast. “Waar bemoei jij je mee? Het is ons leven,” riep ik dan. Sinds ik vanuit huis werk en Luc niet meer dagelijks overblijft, wordt er nauwelijks meer gesneerd. Er is ook veel veranderd. Zo gaat Lotte nog maar tweeënhalve dag in de week naar het kinderdagverblijf en één dag naar mijn schoonouders. Op maandagmiddag zijn we met z'n tweetjes en op woensdag deel ik de zorg voor haar met Frank, die één thuiswerkdag heeft. Ook Luc is blij dat hij tussen de middag thuis zijn broodje mag opeten en niet meer naar de BSO hoeft. Ook zitten we tegenwoordig om zes uur aan tafel. Rustpunten die er tot eind vorig jaar niet waren, want als ik dan om zeven uur van kantoor kwam, sjeesde ik direct door om de kinderen op tijd in bed te krijgen. Of ik een leukere moeder ben doordat ik veel werk, vind ik moeilijk te beantwoorden. Ja, omdat ik ongelukkig word als ik me niet kan ontwikkelen. Maar er zijn ook momenten waarop ik word gekweld door schuldgevoel. Zoals laatst, toen Luc vroeg of ik zin had om met hem op de trampoline te springen en ik zei dat ik geen tijd had. “Jij werkt altijd,” snauwde hij. Toen dacht ik: je hebt gelijk. Ik zou best wat vaker meer mama mogen zijn.’

‘Zijn eerste stapjes zette hij gelukkig in het weekend’

Petra Tito (39) woont samen met Quirijn (42). Hun zoon Tristan is 3. Petra werkt meer dan fulltime bij Deloitte als director en consultant.

‘Ik werk minstens vijftig uur, verdeeld over vijf dagen. Gemiddeld eet ik twee avonden niet thuis, maar het gebeurt ook dat ik de hele week van huis ben. Gelukkig vindt Tristan het leuk om te bellen. Vanaf de derde maand na mijn zwangerschapsverlof werk ik voltijds. Tristan weet niet beter. Ik heb één stelregel: in het weekend werk ik niet. Voor mijn zoon moet het helder zijn: als mama er is, is ze er ook echt. We boffen met zo’n flexibel en sociaal kind; hij kan zichzelf goed vermaken, vindt het geen probleem om bij verschillende mensen te worden ondergebracht en hij zeurt nooit dat hij me te weinig ziet. Maar ben ik thuis en heeft Tristan niet mijn volledige aandacht, dan laat hij zich horen. En terecht.

Het is niet gebruikelijk dat een moeder fulltime werkt. Bij Deloitte ben ik in de minderheid. Ook op het kinderdagverblijf ben ik nog geen vrouw tegengekomen met hetzelfde werkritme. Niet alle opmerkingen zijn veroordelend. Een collega vroeg me of het zwaar is. Een ander wilde weten waarom ik hiervoor heb gekozen. Er zijn ook mensen die openlijk hun afkeuring uitspreken, iets wat ik dan weer impertinent vind, omdat ze aannemen dat Tristan fulltime wordt opgevangen. Als ik uitleg dat hij drie dagen naar de crèche gaat, zijn vader om de week een papadag heeft, de week erop mijn

schoonouders oppassen en mijn moeder elke donderdag bij ons thuis is, binden ze in. Blijkbaar wordt de zorg door familie als een verzachtende omstandigheid gerekend. Quirijn werkt bij een bank en is vanwege de systemen aan kantoor gebonden. Ik ben flexibeler. Vandaar dat ik de noodopvang voor mijn rekening neem. Heeft Tristan koorts, dan haal ik hem op bij het kinderdagverblijf.

Ook al zie ik mijn kind minder dan een parttime werkende moeder, ik heb niet het idee dat ik cruciale momenten in zijn ontwikkeling heb gemist. Ik geef toe dat ik het vervelend had gevonden als Tristan zijn eerste stapjes buiten de deur had gezet, maar zijn timing was perfect: in het weekend. Omdat ik er op het moment dat ik thuis ben echt wil zijn, heb ik alles wat ik op huishoudelijk gebied uit handen kan geven uitbesteed. We hebben een glazenwasser, een werkster, een strijkster en laten de boodschappen thuis bezorgen. Ook grote klussen in en om het huis, zoals het schilderwerk en het onderhoud aan de tuin, laten we aan anderen over. Tot een paar maanden geleden namen we twee keer per week een warme maaltijd af van een dame die voor ons kookte en één portie bij het kinderdagverblijf langs bracht. Zo jammer dat ze daarmee is gestopt. Het kost wat, maar we kunnen het ons veroorloven en hebben het geld er graag voor over. Schuldig heb ik me nog nooit gevoeld. Integendeel. Ik vind juist dat ik de perfecte balans heb gevonden tussen inhoudelijk uitgedaagd worden en een fijn gezinsleven. Want ook al kunnen veel van mijn directe collega’s het zich niet voorstellen, ze kennen vaak alleen mijn zakelijke kant, in het weekend ben ik echt mama. Dan hang ik in de speeltuin in een klimrek, voer ik eendjes en bak ik taarten met mijn zoon.’

‘Het oppasschema is al voor het hele jaar ingevuld’

Rebecca Hopkoper (37) woont samen met Martijn (38) en is moeder van Frédérique (5 maanden). Ze werkt als kantoor-directeur bij ABN Amro en heeft één dag per week ouderschapsverlof.

‘Toen ik nog maar net zwanger was, was ik al bezig met het inventariseren van oppassen. Vier maanden vóór de bevalling had Frédérique een eigen agenda. En begin februari, ze was een week oud, had ik het Excelsheet met het oppasschema tot eind december ingevuld én gemaïld naar de opa’s en oma’s. Ook onze familieagenda is vaak al een maand van tevoren dichtgetimmerd. Ik heb één dag per week ouderschapsverlof. Mijn ‘vrije’ woensdagochtend begint met een *sales call* en door de dag heen log ik in om mail weg te werken en spoedeisende vragen te beantwoorden. Zondagavond bereid ik de vergadering van maandag voor en gemiddeld twee avonden per week bezoek ik bijeenkomsten in het marktgebied. Dat vind ik niet erg. Integendeel, ik ben een workaholic. Dus nee, liever geen stapje terug. Deze functie is me niet komen aanwaaien, ik heb keihard gewerkt. Soms voel ik me schuldig. Zoals toen Frédérique al dagen kwakkelde en ’s morgens een koortsaanval kreeg. Ik had een meeting, Martijn ging met haar naar de huisarts. Onderweg dacht ik: moet mijn meisje voor het eerst van haar leven naar de dokter, is mama er niet bij. Maar wij willen graag een kind, ik vind niet dat mijn werkgever of collega’s daar hinder van moeten ondervinden.

Moeders, mothers en mütter

Nederlandse vrouwen blijven, wanneer je hen vergelijkt met vrouwen in andere EU-landen, vaak werken wanneer ze moeder zijn geworden. Tegenover een hoge participatie in personen staat echter een lage arbeidsdeelname in uren. Afgezet tegen andere EU-landen werken namelijk relatief erg weinig Nederlandse moeders fulltime. 60% van de werkende vrouwen in Nederland zonder kinderen heeft een fulltime baan, tegen 20% van de vrouwen met kinderen. In de EU wordt echter gemiddeld door 62% van de werkende vrouwen met kinderen fulltime gewerkt.

Bron: Raad Werk & Inkomen

Ik prijs mezelf gelukkig met mijn vriend die, ondanks zijn vierdaagse werkweek, flexibeler is dan ik en zijn taak als vader heel serieus neemt. Ik denk niet dat ik een leukere moeder ben doordat ik veel werk, wel gelukkiger. Of ik na mijn verlof definitief terugga naar vier dagen, weet ik nog niet. Dit is een proefjaar. Ik wil in kaart brengen of ik in minder uren mijn werk naar behoren kan blijven doen. Of ik geen steekjes laat vallen. En vooral: of Frédérique er geen last van krijgt. Want zij is het allerbelangrijkst. Nu ze vijf maanden oud is, wordt thuiswerken met haar in de buurt lastiger. Voorheen legde ik haar voor de wekelijkse *conference call* na een flesje melk in de box. Tot gisteren viel ze na het drinken meteen in slaap. Nu begon ze te jengelen. Ik stopte een speentje in haar mond en ging verder met het gesprek in de keuken, waar ik haar gejuengel minder hoorde. Enkele minuten later was het stil. Was ik alsnog uit mijn concentratie, omdat ik me afvroeg of ze sliep of dat er misschien iets anders aan de hand was.

Vervelende opmerkingen heb ik nooit gehoord. Frédérique is een blij baby, ze heeft het drie dagen per week enorm naar haar zin op het kinderdagverblijf. We kozen bewust voor een crèche met ruime openingstijden, van zeven tot zeven. Soms moet ik toch racen, omdat een bespreking uitloopt. Eén vrijdag trof ik Frédérique in haar eentje in haar wippertje aan. Dat vond ik zo sneu. Sindsdien scheur ik, in de hoop niet de laatste moeder te zijn, met honderddertig kilometer per uur over wegen waar je maar honderd mag. Het is jammer van de bekeuringen die ik krijg. Zodra Frédérique me ziet, begint ze te stralen. Door haar *big smile* glijdt de werkstress meteen van me af. Dat was voor haar komst wel anders.’ ●